

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m. — Kiadóhivatal: Kispeszt, Thököly-út 18.

Forró szív — síró szem — könyörgő lélek.

Túróczy Zoltán püspök beszédéből a Misszióegyesületi istentiszteleten.

A misszióra most rossz idők járnak. Sok minden hiányzik emberi támaszai közül, amelyek eddig tartóoszlopai voltak. Hiányzik először is a *hatóságok támogatása*, vagy legalább is a tárgyilagosság ügyükkel szemben. Ma minden ál-lamban gyanús minden idegen állampolgár. A napilapok egy kis hírét idézem ehhez: Koreában összefogták az összes keresztény misszionáriusokat és bebörtönöz-ték őket, mert „az a gyanú merült fel ellenük, hogy merényletet ter-veznek a japán császár ellen”. Egy apró hírecske, de mindennél világosabban mutatja, milyen idők járnak most a misszióra.

Másodszor a missziói földön *széttépődött* az az amúgy is meg-rongyolt *nimbusz*, amely azelőtt körülvette a misszionáriust, mikor odaállott a pogány népek elé, mint egy magasabbrendű, kultúrált élet képviselője. Gondoljuk el, mit jelent hirdetni ezt az új életet, mikor odahaza gyilkos marcangol-lással tépik egymást a nemzetek.

De megnehezült a misszió lehe-tősége *itthon is*. Kisebb-nagyobb népek létük harcát vívják. Had-viselő és nem hadviselő népek kénytelenek minden erejüket arra fordítani, hogy önmaguk létét megmentsék. S ilyenkor minden nép ott kezd el takarékoskodni, ahol az ó-ember a takarékoskodást mindig is kezdeni szokta: Isten ügyénél. Sokan hirdetik ma azt,

hogy a misszió fényűzés, tékozlás, sőt: a nemzet létérdekeit veszé-lyeztető mozgalom.

Megnehezült a misszió helyzete azért is, mert a háború elrabolta tőle azt a *romantikus hátteret*, amely pedig igen sok embernél döntő tényező volt a misszió tá-mogatásában. Hogy a romanticiz-mus utáni nosztalgiáját kiélhesse az ember, ahhoz manapság nem kell már kimennie az afrikai em-berevők közé. A körülötte levő vi-lág is tele van a legmagasabb fokú feszültséggel és hősi roman-tikával.

Az egész *mai léghör* erőtelje-sen fertőzi az ember gondolkodá-sát. Nagy és kis népek hangsúlyoz-zák az élettér elméletét, amelyben a nagyobb hatalom szava olyan jogi erőt képvisel, aminek a ki-sebb feltétlenül engedni tartozik. A kis népekre ma rossz idők jár-nak. Amikor ma tekintet nélkül feláldoznak és keresztülgázolnak több milliós, ősi kultúrájú kis né-peket, ki törődnek kis vad tör-zsekkal, falvakkal? Kinek lehetne ez szívügye, érdek- és élettere?

Jó látni mindezt a maga nyers valóságában. De ha ezeket missziói munkánk hűtlenségének, lanyhasá-gának fedezetéül mondjuk el, ak-kor ki kell jelentenem, hogy *mind-ez nem mentség az én, a te, az egész keresztýénség missziói hű-tlenségére. Mert nem ezek a felté-telek tartják fenn a missziót.*

Nem ez az a forrás, amely ha buzog, van missziói munka, ha elapad, nincs missziói munka. Nem a hatósági támogatás, nimbusz, pénz, romantika és kedvező légkör hiány a baj, hanem hogy bedugultak azok a források, melyek mellé ültetve a misszió fája minden idők és körülmények között megfermi a maga gyümölcsét.

Példa rá a minden idők legnagyobb misszionáriusa: *Pál apostol*. Ő ugyancsak nem élvezte a hatóságok támogatását. Tárgyilagosság helyett vesszőzést, kalodát, börtönt, halálos ítéletet, rabbilincset kapott. Neki igazán nem volt nimbusza azok előtt, akikhez ment. Ő csakugyan nem jelenhetett meg a művelt görög és római előtt úgy, mint egy magasabbrendű kultúra képviselője. Azok őt is csak egy barbár, elmaradott nép tagjának tekintették. Neki nem volt pénze sem, nem állt mögötte hatalmas, gazdag támogató tábor. Nincs semmi olyan eszköze, amivel egy világhódító programot véghez lehet vinni, semmi olyan kérdése, amellyel ma annyit foglalkozunk a misszió életfeltételeit illetőleg s mégis elvégzi missziói munkáját. Hogy mi itt ma összejöhetünk, legvégső értelemben azt is a páli misszióknak köszönhetjük, aki a legkétségbeejtőbb körülmények között is érteni és követni tudta a Lélek üzenetét: Menj át Európába!

Az alapul vett három igének mindegyike „mert“ szócskával kezdődik. Valamit indokol bennük az apostol. Indokolja azt, hogyan tudott ő olyan mostoha körülmények között ilyen eredményes missziói munkát végezni. S leszögezi, miket tart ő a missziói munka nélkülözhetetlen feltételeinek.

Az első: *a forró szív*. „Mert a Krisztusnak szerelme szorongat

minket.“ (II. Kor. 5:14.) Ha egy gőzmozdonynál meg akarjuk állapítani, mi az oka hatalmas teljesítményének, nem a monstrum grandiozitását, nem a kerekek átmérőjét, nem is a súlyát kell szemügyre vennünk, hanem felpattanunk a kazán ajtaját és minden titkot megold a belőle kiáradó tűznek perzselő forrósága. Halott a mozdony, amelyben nem ég a tűz, de éjen, viharon, pusztákon száguld át, amelyikben lobog a láng. Ez a páli missziói munka mozdonyának a titka: a forró szív, amely kigyúlt a Golgota keresztnél nyert kegyelemtől. S amióta meggyulladt, az a boldogsága, hogy ég. Ha nem tudna égni, meghalna. Olthatatlan szerelem égeti. Hír, dicsőség, test, gazdagság, tudomány, szépség és erő, minden szemét is tűzre való néki, csak égjen, lobogjon a forró szív!

A második: *a síró szem*. „Mert sokan járnak másképpen, akik felől sokszor mondtam néktek, most pedig sírva is mondom, hogy keresztnél ellenségei.“ (Fil. 3:18.) Ez a befejezés: „sírva is mondom“, nem nagyhangú kijelentés, harsozó frázis Pál tolla alatt. Csak egy kis magyarázat. Meg akar magyarázni a levelében egy elmosódott foltot, ahová írásközben könny hullott a szeméből s elmosta a betűket: Ez a betű azért homályos, mert *sírva is mondom*... — Ez a páli missziói lelkület. Nem tud boldog lenni a maga belső kincsével, amíg mások nélküle szűkölködnek. Lehetetlen, hogy nekem legyen Istenem, míg másoknak nincs, hogy legyen üdvösségem, míg mások elkárhoznak, hogy a hitnek gazdag birtokosa legyek, míg mások koldusok és Lázárok, hogy bíbor és bársony menyegzői ruhám legyen, amíg mások rongyokban járnak, hogy a kegyelem gaz-

dagon terített asztala mellett üljek, míg másoknak morzsák se jutnak, hogy a lelki gazdagok bezárt, kilincs nélküli palotájában éljek, amíg milliók vesznek éhen . .

A síró szem nem tud önzőn birtokolni, mert tudja, hogy az a maga számára is lelki halált jelent.

A harmadik: *a könyörgő lélek.* „Imádkozásaimban mindenkor könyörögvén, vajha egyszer már jószerecsés út adódnék nékem Istennek akaratóból, hogy hozzátok mehessek.“ (Róm. 1:10.) Az imádság mindig passzivitás. Ha nem tudok mást tenni, mint imádkozni, az nálunk az utolsó fok. Pálnál az első. Nála az imádság *munka*-eszköz. Pedig mennél aktívabb egy lélek, mennél jobban szorongatja Krisztus szerelme, mennél inkább hajtja egy boldog belső birtok kényszere, annál nehezebb meglátani az imádságot, mint munka-

eszközt. Pál a világtörténelem legaktívabb embere, akit nem lehet nyugdíjba küldeni, börtönnel elnémítani s mégis, mikor Rómába akar menni, nem utazási irodákat keres fel, nem jegyet vált, vagy pénzt hajszol a jegyváltáshoz, nem összeköttetések után járkal, nem beutazási engedélyért szaladgál, hanem egyszerűen kopogtat az örök Isten ajtaján: „Szeretnék Rómába menni, ott Terólad bizonyosságot tenni, engedd meg és cselekedd meg! . . .“

Három ige, három indokolás, hogy miért volt Pál missziói munkája olyan gyümölcsöző, s három ítélet, hogy miért olyan gyümölcstelen a miénk. Álljunk oda Pál forró szíve, síró szeme és könyörgő lelke elé és kérdjük meg: van-e jogunk felmentést kérni a missziói kötelesség alól a mai nehéz időkre való hivatkozással?

Kunos Jenő levele.

Hankow, 1940 szept. 9-én.

Arról írok először, ami minden bizonnyal legjobban érdekel Téged, t. i. Hankowba jövetelünkről és annak előzményeiről.

A helyzet a nyár folyamán úgy alakult, hogy a korábban közölt tervek egyikét sem lehetett megvalósítanunk. Ugyanakkor azonban fülünkbe jutott, hogy sokan tettek kísérletet a Yangtzen való utazásra. Imádságainkban Isten színe elé vittük ezt az ügyet. Hozzáértőkkel is megtárgyaltuk a részleteket, akik bölcsnek tartották a tervet. Olyan útilázat kaptunk, hogy megrövidítettük Peitai tartózkodásunkat és a meleggelt mit sem törődve, visszasiettünk Pekingbe.

Az volt az eredeti tervünk, hogy Shanghaion keresztül utazunk, de a japán konzulátus a Nankingon keresztül való utat ajánlotta és odaállította ki az utazáshoz szükséges vízumot. Csomagolással és a kórház részére szükséges orvosságok felhajszolásával úgy elröppent az egy hét, hogy egész belefáradtam.

A fáradtság azután az úton hűléssel párosult, úgyhogy amikor a két nap és egy éjjel tartó utazás után megérkeztünk a kínai fővárosba, akkor már ágyban kellett maradnom vagy három napra. Ez alatt az idő alatt egy ismerősünk megszerezte a haditengerésztől az engedélyt a hajóúthoz. Az engedély boldog birtokosaiként kiléphettünk a japán hotelből, amelynek „foglyai“ voltunk ez alatt az idő alatt. Katonai engedély nélkül nem igen mozoghat szabadon senki anélkül, hogy kellemetlenségbe ne keverné magát. Ehhez pedig semmi kedvünk sem volt.

A hajóstársulat megörvendezettett bennünket azzal a hírellel, hogy még aznap jön Hankowba menő hajó. Amikor kifizettük a két jegy árát, valamint a csomagjainkat illető fuvardíjat, rájöttünk, hogy épen a legjobbkor indulunk, mert ha még az este is a hotelben kellett volna aludnunk, akkor bajosan lett volna elgá a pénzünk. Ugyanis a Pekingben használatos pénz átértékelte mindenkié kötelezőleg katonai bankje-

gyekre, amit Nankingban használnak a kínai régi bankjegyek mellett. Ezzel tehát nem volt baj. A meglepetés akkor kezdődött volna, ha a Pekingben beváltott pénzem kevésnek bizonyult volna. Ugyanis Nankingban jelenleg nem váltanak be külföldi pénzt! A csodának éppen azt tartom, hogy Pekingben elindulásunk előtt éppen akkor összeget váltottam utólag, amekkorára szükségem volt. Isten tudta legjobban, hogy mennyi időbe fog kerülni az engedély beszerzése és mely órában kell tovább indulnunk!

Négy napba telt, míg elértük Hankow-t. Nem lett volna ekkora időtartamra szükség, ha a hajó éjjel is haladt volna tovább, de biztonságnak okáért este nyolckor minden nap lehorgonyzott a Koa Maru nevű japán gőzös. A Yangtze folyó mélységére jellemző, hogy amikor az utolsó este leengedték a folyó közepén a vasmacsát, nem talált feneket, pedig perceként engedték lefelé a vas-tag láncot. Felhúzták és kicsit odébb tettek kísérletet. Sikerrel.

A négy nap alatt csak délben ettünk nyugati kosztot, különben reggel és este higienikus pálcikákkal (lezárt papírtokban kerülnek az asztalra és használat után eldobják őket) csipegettünk rizst, halat, rákot, zöltséget, amelyek mindegyike külön kis tányérkán várta az elfogyasztóját. Lia csak a rizst, rántottát és a száraz halat költötte el, de a zöltségek túlerősek voltak számára. A leveseit sem reggel, sem este nem tudtam azonban én sem szürcsölni. T. i. a japánok úgy szürcsölnek ki tányérkából, amely nagy, fületlen csészéhez hasonló.

A hajón mi ketten voltunk csupán napnyugatiak, míg a többiek mind kelet eme két nagy népéhez tartoztak. Minden kikötő előtt a katonarvos megvizsgálta a koleraoltási bizonyítványokat és olyankor abban a megtiszteltetésben részesültünk, hogy mi állottunk a sor legelején. A legfrissebb koleraoltásunkat a nankingi vasútállomáson kaptuk az ügyeletes katonarvostól, mert a tavaszszal kapott oltás már nem ért semmit. Az oltóanyagot csakúgy a váróteremben mindenki szemeláttára fecskendezik a boldogtalan halandókba. Az oltás hatására tenyéryni piros folt ékeskedett karunkon és kisebb láz is jelentkezett.

A kikötés után nem várt gyorsasággal átestünk az orvosi, katonai s vámvizsgálaton és különösen ez utóbbival kapcsolatban nem is sejtett előzékenységekben volt részünk úgy Nankingban, mint Hankow-ban. Ugyanílyen meglepe-

tés várt bennünket az olasz konzulátuson, ahol másnap benyújtottuk az olasz konzul közvetítésével a japán konzulhoz a helyi útlevel, személyazonossági bizonyítvány iránti kérelmünket. Barátságosan eltársalgott velünk és kötegy német szerkesztésű újságot nyomott a kezünkbe, hogy a bécsi döntésről megbízható híreket szerezhessünk. Valóban az itteni lap a magyar eseményeknek nem tulajdonít semmi jelentőséget, nem úgy, mint Pekingben, ahol a magyar dolgokról kiadósan írt a lap.

Hankowban van az *egyesült evangélikus missziók székháza*. Ennek a missziói otthonnak az ötödik emeletén kapunk egy tágas szobát. A Finn M. Társulat részvényes a házban, azért e révén kedvezményes díjat fizetünk. Ha a hatóságtól meglesz a mozgási engedélyünk, akkor mehetnénk Shekowi-ba is, ahol az egyesült evangélikus missziók teológiai szemináriuma van és ahol a finneknek szintén van egy szép házuk. A ház jelenleg üresen áll, mert az incidens óta a szeminárium nem működött és az annakidején ott tanárként működött finn misszionárius lenn van a munkamezőn. Úgy döntöttem mégis, hogy legalább is egyelőre nem megyünk ki az innen úgy 20 km-re levő szemináriumba lakni, mert az sem lenne olcsóbb, különösen a télen, amikor a tüzelőanyag beszerzése nem könnyű feladat. Különben is a felesleges csomagolás, költözködés nem csábít engem egyáltalában. Inkább gyűlölöm látni, hogyan vagdalják, dobálják a kis-kofferek tetejére a nagy ládákat. A költözködéskor mindent körültekerünk gyékénnyel, körülkötözzük, a kényesebb dolgokat még be is deszkáztuk és a végén mégis javításra szorul. Hankow-ban ezenkívül könnyebben tudunk tanítót is szerezni a magunk számára.

Az otthonban levő menekült misszionáriusokat meglepetésként érte korai ideérkezésünk. Nem is akarták elhinni hogy *aug. 26-án* indultunk Pekingből és hogy már *sept. 4-én meg is érkezünk*. Minden szennyal sokkal tovább kellett volna várniuk Shanghaiban, ahol nagyon sokan várják a továbbjutás lehetőségét.

E pillanatban nekem sincs sejtelmem sem arról, hogy miképpen lehet továbbjutni. Nem könnyű, de talán nem is lehetetlen, jóllehet a mi mezőnk nagyon kényes helyen fekszik. Várunk. Időközben talán kapunk tanácsot a mieinktől is. (Érdekes, hogy Miss Sipiläre itt várt egy hosszú levél már április óta, pedig ők nem is szándékoztak errefelé jönni.

Legutóbbi levelében felhatalmazott, hogy ha a kórházunkból érkezik címére levél, bontsam fel és a kért orvosságokat szerezzem csak be. S íme a kórháznak szüksége van a legkülönbözőbb orvosságok mellett még drótablakhálókra is, hőmérőkre, ruhaanyagokra stb. A szükséges csekk alakjában benne volt a levélben. Hónapok alatt el is veszhetett volna.) A legjobb lenne, ha valaki értünk tudna jönni legalább is egy bizonyos szakaszra. Isten bizonnyal tovább visz majd bennünket egy lépéssel a maga idejében, lehet, hogy hamarabb, mint mi gondoljuk azt.

Addig megint tanulgatok. Tegnap az istentiszteleten észrevettem, hogy az itteni tájszólás még nem olyan rettenetes, hogy ne érteném meg. Tagadhatatlanul van azonban néhány furcsa hangzású szavuk. Kíváncsi leszek, hogy milyen tanítóhoz tudunk majd jutni.

Itt még most is olyan meleg van, hogy lekíváncozik rólunk minden felesleges ruhadarab. Árnyékban is állandóan 30 fokot mutat a hőmérő. Hajón, vonaton, templomokban ventilátorok teszik elviselhetővé a levegőt. A kínaiak pedig legyezővel hűsítgetik magukat, főleg a férfiak!
Kunos Jenő.

Titkári jelentés.

A Misszióegyesület működéséről 1939. novemberétől 1940. novemberéig.

„Jöjjön el a Te országod.” Mt. 6. 6.

Ha asztalunkra kiterítjük a világ napról napra változó térképét s tekintetünket végighordozzuk a világmisszió hatalmas munkamezején, önkéntelenül is a Miatyánk második kérése jön ajkunkra: „Jöjjön el a Te országod.” Jöjjön el az az ország, ahol a békesség uralkodik, ahol testvér nem támad a testvérnek, ahol a fegyverek pusztító rohama helyett az ige hódító hadjárata söpör végig a sötétség fejedelme felett.

A missziók számára szomorú időszakban tartunk számadó gyűlést, de Istennek legyen hála, hogy Isten nem engedi ügyét porba esni, országa a bűn és nyomorúság ellenére is eljön ott és akkor, amikor Ő akarja. Isten megáldotta és megtartotta a magyar munkát. Háború körülvettünk, háború volt északon, háború Kínában és Kunos Jenőt, a mi misszionáriusunkat Isten mégis megoltalmazta és kezében hordozta. Minden nehézség ellenére is kiutazhatott hozzá élettársa és így már két magyar lélek szolgál Isten országának eljöveteleért. Legyen áldott érte az Úr neve!

Országos munkák. Kunos Jenő.

Mikor egy esztendei munkáról számot kell adni, legyen szabad először a nagy, országos munkákról és eseményekről beszámolni, melyek között legfontosabb Kunos Jenő misszionáriusunk élete és munkája.

Másfél esztendeje van Kínában. Az elmúlt esztendőt is a fővárosban, Peking-

ben töltötte, hogy szakszerű vezetés mellett minél tökéletesebben sajátítsa el a nehéz kínai nyelvet. Ezalatt az idő alatt hat nyelvkurzust végzett el és annyira megtanult már kínaiul, hogy kisebb áhítatokat is tartott. Az utolsó kurzusban áttérhetett mesterével a nehezebb irodalmi és tudományos nyelv tanulmányozására, mely lényegesen nehezebb az előzőnél. Életének eseményeiről kedves és mindenre kiterjedő levelei havonként tájékoztattak minket a Missziói Lapok hasábjain. Állandóan gondoskodott, hogy munkája iránt az érdeklődés éber legyen. Leveleit örömmel és nagy érdeklődéssel olvasták más felekezettbeliek is, sőt azok alapján több cikk jelent meg idegen újságokban. A nyarat idén is a tengerparti Peitaihóban töltötte feleségével és Babos Sándor református misszionáriussal és családjával. A finn-orosz háború ideje alatt sem nélkülöztek semmiben. Sőt ugyanazokban a kedvezményekben részesült, mint a finnek. A Nemzeti Bank által engedélyezett havi összeget zavaratalanul kiküldhették, mellyel nemcsak Kunos Jenő költségeit fedezhették, hanem a finneket is támogattuk adósságunk törlesztésével. Kunos Jenő fizetése havonta ötven amerikai dollár, ami magyar pénzben kb. kétszáz pengőnek felel meg. Szeptember negyedikén kelt levele szerint nyári pihenőjét megszakította és a kedvező hírek alapján elutazott feleségével Hankowba. Itt várják be a kedvező időt és engedélyt útjuk folytatásához Hunan felé. Sajnos, Hunan a jelenlegi kínai háború legveszedelmesebb te-

rületén fekszik, de bízunk, hogy Isten őket mégis célhoz vezeti. Életük mellett állunk most már nemcsak kötelességünk, hanem legforróbb szívügyünk. Mondanom sem kell, hogy mit jelent ilyen messzi vidékeken dolgozó magyar ember számára a hazulról jövő levél, üzenet és imádság. Néha hónapokig nem kap tőlünk hírt és ilyenkor hite és reménye próbára van téve. De mindig meg-megújul hűsége és munkakedve, ha hírt és üzenetet kap hazájából. Amikor szeretetteljes üdvözlétét és köszönetét tolmácsolom minden levélért és imádságért, legyen szabad nevében a további hűséget és munkája melletti imádkozó kitartást kérni.

Kunos Jenőné.

Az elmúlt esztendő egyik legnagyobb eseménye Kunos Jenőné kínai útja volt. Az események úgy alakultak, hogy elutazhatott férje után. Vállalta az út kockázatát, férje mellett a bizonytalan jövőt, mi pedig az anyagi költségeket és mindent letettünk Isten gondviselő kezébe. Budapesten meleg testvéri körben búcsúzott el (1940. II. 20-án). Szülővárosának gyülekezete imádsággal kísérte el március 6-án, hogy 9-én Genovából hajóra szálljon és Kína felé utazzék. Az egész út Isten csodája volt. Szinte az utolsó hajók egyikével indult el, egészen egyedül, kísérő nélkül, csak Istenben bízva és Őreá hagyatkozva, amint búcsú-

szavaiban mondotta: „Igen hálás vagyok Istennek azokért a jó tanácsokért és szavakért, melyeket hozzám intéztek. Elviszem őket magammal messze idegenbe, hogy férjemnek is jusson belőle. Én ígérem, hogy imádságos lélekkel fogunk mindig hazagondolni kedves testvéreink életére. Tudom, hogy emberileg igen kedvezőtlen időben indulok el. Kérdés, hogy megérkezem-e Kínába? Kérdés, lesz-e mindennapi kenyérünk? Tudja-e az egyesület gondunkat viselni? Ezek mind emberi aggodalmaskodások, én a hit útját választom, ráteszem életemet Isten ígéreterre és ígéjére: „Hagyjad az Úrra a te utadat, bízzál benne, majd Ő teljesíti.“ Én tudom, hogy a hit útja célhoz ér.“ És Kunos Jenőné célhoz ért. Folyó évi április 14-én egyszavas angol távirat érkezett Budapestre: Arrived (megérkeztem). Azóta két magyar lélek képvisel minket evangélikusokat Kínában. Ketten indulnak el a forró „sárga katlan“ felé, hogy gyermeki szeretettel, odaadó hűséggel szolgálják a misszió Urát, amíg szabad. Kunos Jenőné összútiköltsége 2426 P-t tett ki, melyből csak a hajójegy 1635 P volt. Az összeghez többszáz pengőt adtak Kunos Jenőné hollandiai ismerősei és fiókegyesületeink, kiknek megértő szeretetért és a testvér református missziói szövetség több könyvajándékáért e helyen is hálás szívvel mondunk köszönetet.

(Folytatjuk)

Külmisszió és háború.

Az a nemzedék, amelyhez a jelenlők nagy részével együtt én is tartozom, 1939 őszén, egy negyed század leforgása alatt immár másodízben sodródott bele egy megdöbbentő méretű és beláthatatlan következményű háború zűrzavarába. Még most is megremeg a szívünk, ha arra gondolunk, hogy mi minden pusztult el az első nagy háború során abból, ami nekünk drága volt. Hogyne remegne meg a szívünk még mélyebben, ha arra gondolunk, hogy mi mindent fenyeget kárvallás és pusztulás veszedelme a most folyó és egyre jobban örvénylő második háború során? Megremeg a szívünk, ha meggondoljuk, hogy ezek között a nekünk drága értékek között van a misszió is: a misszió a maga egészében, a missziói munkások tekintélyes serege, a munka sok áldott eredménye, gyümölcse, kilátása, lehetősége, reménye, jövője!

A lipcsei misszió igazgatója már ez év áprilisában megállapította, hogy a misszió, ha nem is hadirokkant, de „súlyosan hadisérült“ (schwer Kriegschädigt). A misszió népének kötelessége is, érdeke is, hogy ennek a tagadhatatlan és elpalástolhatatlan ténynek és részleteinek már most és komolyan a szemébe nézzen és az összefüggéseket a *mögöttes országrész* és a *misszió frontja* szempontjából egyaránt kutassa. Azt a, mondhatnám fájdalmas, szolgálót rótták rám, hogy a misszió népének ebben legyen segítségére. Ezt a szolgálót óhajtom most, ha mindjárt vázlatosan, töredékesen is végeznem.

Annak a megítélésére nézve, amit mondani fogok, hármat kell előre bocsátanom. Az egyik az, hogy a tájékozódásban főképp német jelentésekre, közlésekre voltam utalva. A másik az, hogy a háború (ez a háború is) nem

„elemi csapás“, amely hatalmukon kívül álló, fékezhetetlen természeti erőket zúdít a misszió munkamezejére, amelyeknek Isten akaratával és a mi magatartásunkkal való összefüggései szemeink elől homályba vesznek. Hanem a háború az emberi önzés, anyagiasság, hatalomvágy, féltékenység, irigység, az Istennel szemben való engedetlenség, tehát a bűn kitérője, amely a keze ügyébe eső erőket (a természetieket is) reászabadítja az emberi élet és munka sok más körével együtt a misszióra is. A *harmadik*: ne gondolja senki, hogy ez a kérdés bennünket, magyar evangélikusokat nem érint; ne felejtjük, hogy a mi Kunos Jenőnk a háborús Kínában készült és indul a munkára és hogy a misszióban „közvetve“ és „közvetlenül“ között nincs különbség.

1. A misszió *mögöttes ország*részében a háború, már kitérőjét megelőzően az egyre türehtetlenebb külpolitikai feszültségben érezteti a maga hatását a misszióval.

a) A misszió honi vezetőségének a missziói „fronttal“ való érintkezése, a pénzküldés, a misszionárius utánpótlás, az orvosi misszió anyagszükségletének kielégítése megnehezül, majd a háború kitérőjével egészen megszakad és, legalább átmenetileg, lehetetlenné válik. A missziói társaságok tehetetlen szorongással és aggodalommal kénytelenek „sorsára hagyni“ a frontot, a misszionáriusokat, a missziói gyülekezeteket és azok népét. Nemcsak felborul számukra minden, különösen messzebbre tekintő tervezgetés és lehetetlenné válik újnak kezdeményezése, hanem kénytelenek a meglévő munkát is korlátozni. A betheli misszióknak egy sereg munkása 1939 szeptember 3-án készült vissza Afrikába. Csomagjaikat Hamburgban rakták hajóra, maguk Genuában akartak hajóra szállani. A hamburgi hajó a háború kitérője következtében kénytelen volt visszafordulni és a misszionáriusok sem jutottak el sem Genuába, sem Afrikába. Az októberi hajóra is foglaltak le helyeket, de ez az útítterv is füstbe ment és hálások voltak, hogy nem az úton érte őket a háború kitérője. A misszionáriust képző szemináriumok nem kezdhettek új tanfolyamokat, sőt a megkezdetteket sem folytathatták: a szemináristák jó része katona lett. A honi missziói sajtószolgálat egyre jobban összezsugorodott, a folyóiratok egyre kisebb terjedelemben jelenhettek meg. Míg a háború előtt majdnem minden német missziói társa-

ságnak meg volt a maga missziói gyermeklapja, a f. év elejétől kezdve a háború következtében a missziói társaságok már csak egy közös gyermeklapot tudnak kiadni. A missziói céljaira való gyűjtés egyre több korlátozásába és nehézségbe ütközik. Pedig a missziói társaságok vezetőségének a munkamezőről hazarendelt, vagy az ellenség által kitasított nagyszámú munkaerőnek és a családtagoknak elhelyezése és eltartása igen súlyos terheket jelentett. Igaz, hogy viszont előre fel nem mérhető áldás és haszon származik a misszió ügyére abból, hogy nem írásbeli jelentett, levél, nem is csak egy-két szabadságra érkező, hanem egész sereg a legkülönbözőbb munkamezőről való missziói munkás tájékoztathatja a vezetőséget a missziói front helyzetéről, eredményeiről, kérdéseiről, nehézségeiről és kilátásairól, továbbá lehet — gyülekezetekben elhelyezkedve — közvetlen bizonyágtevő „az Úr nagyságos dolgairol“ és missziói érdeklődést, felelősséget ébresztő és missziói ismereteket közlő előadó.

b) A háborúnak az *egyház és a misszió népének* lelkületére gyakorolt hatásáról szinte villámfényszerűleg tájékoztat Althaus tanárnak a lipcei misszió ezévi ünnepe alkalmával az ige hirdetés során tett az a kijelentése: „Imádságaink felett ma a háború uralkodik.“ Ez nyilvánvalóan vonatkozik és igaz a missziói imádságokra is. Valóban a misszió iránt máskor élő és megnyilatkozó mennyi szeretetet, érdeklődést, hűséget, odaadást hűt le, bénít meg, terel más irányba a háború! Milyen közelről érinti a misszió népét az a kísértés, hogy meglankadjon a missziói áldozatkészségben azzal a hátsó gondolattal: *most* vannak előbbre való dolgok is, *most* úgy sem lehet missziói munkát végezni, tehát felfüggesztjük a misszióra való adakozást; majd újra kezdjük, ha vége lesz a háborúnak. Milyen könnyen megfélemedzik a misszió népe arról, hogy az adakozás felfüggesztése az áldozatkészség lelkének szinte végleges beroszdásodását jelenti, és hogy nincs olyan háború, amely teljesen lehetlenné tenné minden missziói munka végzését, és felmentené a misszió népét a munka szünetlen támogatása, a hűség és az áldozatkészség kötelezettsége alól. Igaz, hogy a háború első hónapjaiban a misszió *élemedettebb* barátai szorosabban zárkóztak a munka, a szemináriumok stb. köré, de az egyház népének hány *ifjú* tagját vonta el a háború attól, hogy missziói szolgálata

készüljön és szolgálatba álljon és ami még aggasztóbb, hány ifjút idegenít el lelkileg a missziótól? Althausnak az a várakozása, hogy az Úr „a háborúban ébreszti fel és készíti elő,„ a misszióra szolgálóit azok közül az ifjak közül, akik „most az ellenség előtt állanak“, az elmúlt világháború tapasztalatait figyelembe véve, általában alig indokolt.

Amit a háborúnak a misszió népeére gyakorolt hatásáról mondtam, nagyjából igaz nemcsak azokban az országokban, amelyek közvetlenül derékgig állanak a háborúban, hanem a többiekben is, a mi hazánkban is. Csak egy példát

említek. A háború nálunk is kiváltott még a misszió iránt „érdeklődő“ lélekéből is olyan téves vélekedést, hogy „a külmiszióknak nincsen nálunk talaja“. Hiába, a háború még a missziói engedelmesség alól kibúvókat kereső lelkek számára is felmentéssel látszik szolgálni abban a tetszetősen hangzó óhajtásban, hogy „a színesek jöjjenek a külsőleg fehérek, de lelkükben feketék közé téríteni!“ A háború a misszió honi népe számára valóban megpróbáltatásnak, próbáratevésnek ideje és alkalma!

(Folytatjuk.)

Az evangélikus egyház magvetése Kínában.

I.

A külföldi magvetők.

A különböző evangélikus missziók magvetésének gyümölcsképpen állott elő 1920-ban a kínai evangélikus egyház. Ehhez a külső szervezkedéshez azonban hosszú gyűjtögető, tömörítő munkán keresztül vezetett el az út. Már a múlt század végén és különösen a jelen század elején számos misszió társulat küldötte evangélikus követeit Kínába. Amikor a protestáns kínai missziói százéves évfordulójához érkeztek el és Shanghaiban megünnepelték azt, akkor már felmerült az evangélikus missziók körében is a gondolat, hogy egységes nevet kellene használniok. 1907-ben több indítvány közül elfogadták az evangélikus missziók közös elnevezésének a „Sin I Hue“ nevet, ami annyit jelent, hogy „a hitből való megigazítás egyháza“.

Milyen tömör a kínai elnevezés. Három rövid szócska. És milyen sokatmondó az első két jel azok számára, akik kínaiul olvasnak. A „Sin“ jel egy embert és szavakat ábrázol. Hinni tehát annyit jelent a kínai nyelvhasználatban, hogy a másik ember szavait, beszédét hiversre érdemesnek tartani, olyannak, amire rá lehet támaszkodni, amiben bízni lehet. Az „I“ pedig a „bárány“ és az „én“ jelet rejt magában. A bárányt ábrázoló szójel van felül és az én jele alul. A kető együtt jelent igazságot, megigazítást. Sőt mi több, a szó mindennapi használatában még örökbefogadott gyermeket is jelent. Valóban evangélikus egyházunk tanításána lényegét fejezi ki ez a találó kínai elnevezés.

Amikor az egyházalkotmány is ké-

szen volt a fiatal egyház számára, akkor megtörtént az elnökválasztás. 1928-ig külföldi misszionárius volt az egyház feje, de attól kezdve kínai. Általános egyházi gyűlést háromévenként tartanak, sajnos, az ezébben esedékes gyűlést el kellett halasztani a háború miatt. Az ügyeket a közbeeső időben az Egyházi Tanács intézi. Az egyház ragaszkodik az ősegyházi hitvallásokhoz, a megnevezőváltoztatott Agostai Hitvalláshoz és Luther Kiskatájához. A megalakuláskor 668 volt a kis gyülekezetek száma 756 misszionáriussal, akiken kívül volt még 32 orvos és több mint 100 felavatott kínai lelkész.

A megalakulás öt misszió társulat kezdeményezésére történt.

1. Az Amerikai Norvég Evangélikus Missz. Társ. a legnagyobb az itt működő evang. missziótársulatok között. 1890-ben kezdetek munkához és volt idő, amikor 112 küldöttük volt a munkamezőn. Ez évben a most érkező 20 misszionáriussal számuk megint megközelíti a hetvenet. A háború okozta nehézségektől függetlenül ezernél több keresztelés történt az 1939-es évben! Tizezen felül van a gyülekezeteikben összegyűjtött keresztyének száma. (Amerikában ehhez az egyházhoz nem tartoznak annyian, mint a mi magyar evangélikus egyházunkhoz és a kínain kívül még másik két nagy missziói mezejük is van!)

2. Az Augustana Synod Missziót az amerikai svéd evangélikusok látják el úgy ember-, mint pénzügyi szükséglettel. Keresztyéneiknek száma a munka megkezdése óta, vagyis 1905-től kezdve, elérte az előbb említett misszió keresztyéneinek felét. Jelenleg 30 külföldi mun-

kásuknak nagy segítséget jelent a teológiát végzett kínai lelkészeiknek nagy száma.

3. Míg a fennebb említett két társulat a Sárga folyó és Jangtze folyó között fekvő Honan és Hupéh tartományokra terjednek ki, addig a most említendő a Jangtze folyótól délre, Hunan tartományt hálózzák be állomásaikkal. A Norvég Missziói Társulat sok küldötte odahaza van jelenleg és így a kintlevők száma viszonylag kicsiny, mindössze 27. Keresztyéneiknek száma azonban nagyjából az amerikai norvégéval egyenlő.

4. A Svéd Egyház Missziója Kínában kicsiny. Pár misszionáriusuk és ugyancsak pár száz a gyülekezeti tagok száma.

5. A Finn Missziói Társ. munkája 1902-ben vette kezdetét és 2000-en felül van az egyháztagok száma. Sok éve nem kereszteltek ők sem annyi kereső lelket, mint éppen a mult évben.

A megalakulás után több evangélikus misszió azonosította magát a kínai evangélikus egyházzal és azután csatlakoztak ahhoz. Ilyenként elsőnek társult a Kínában (a délen fekvő Kwangtung tartományban) legkorábban evangélikus magvetést végző Berlińi Missziói Társulat. 1872 óta 15-re növekedett főállomásaik száma és azokon 21 német munkás dolgozik mostan. Nincsenek pontos adataim a megkereszteltek számát illetőleg, de tízezer körül mozoghat a számuk. Ugyancsak csatlakozott a kis, német Breklum misszió, amely a világháború után nyitott állomást. Két főállomásuk szintén délen van, közel a Berlin missz. állomásaihoz. A Berlin missziónak virágzó munkája volt északkelet Kínában is, amelyet azonban 1925-ben átvett az Amerikai Egyesült Evangélikus Egyház misszió területévé. Ott Shantung tartományban 35 főállomáson mindössze csak 18 amerikai küldött végzi munkáját, de akiknek a 4—5000 keresztyénük közül 122 bennszülött igehirdető siet az evangélikus munkában segítségükre. A legészakabban, Mandzsuriában tértfoglaló Dán Misszió jól lehet szervezetileg hozzácsatlakozott a kínai evangélikus egyházhoz, sajnos az új határ leszakította őket erről a testről mintegy ötezer hívőjükkel együtt. 1935-ben nem kevesebb, mint 65 misszionáriusuk volt kinn a tág munkamezőn. Tizediknek csatlakozott az amerikai Lutheránus Szabadegyház Missziója. A Sárga folyó mentén, Honan tartományban tárták fel állomásuk ka-

puit 1914-ben. Csupán 7 misszionáriusuk és néhány száz keresztyén tagja van ennek a „tag“-nak.

Az evangélikus egyházba tömörült missziók mellett vannak lutheri missziók, amelyek nem csatlakoztak még a mai napig sem a Sin I Hoe-hez. Az 1913-ban missziót kezdő amerikai Missouri Synod (német) teljesen elkülönülő szellemben dolgozik. Jelenleg lehet 17 misszionáriusuk és kb. 1000 lélek tartozik gyülekezeteihez. (Mégemlítem, hogy Amerikában ez a második legnagyobb evangélikus egyházszervezet). Szintén önálló úton jár a virágzó norvég missziói is, amely a Norvég Kína Missziónak nevezi magát. Kiterjedt munkamezejük van Honan és Hupéh tartományokban 61 és É.-Ny. Mandzsuriában húsznál több küldöttel, akiknek nagyobb része nem lelkészé avatott egyén. Ennek a missziónak éppen jellemvonása az, hogy nagy szerepet enged a világiaknak, ilyen módon is megvalósítva az egyetemes papság gondolatát. Végül megemlítjük ezek körében az amerikai Lutheránus Testvérek Misszióját, akiknek szintén Honanban és Hupéh tartományban van összesen 10 küldöttük, akik a finnekkel egyidőben, 1902-ben léptek a munkatérre.

Misszionáriusok jönnek ki és mennek haza. Éppen ezért nagyon nehéz egész pontosan megmondani, hogy ez évben hány evang. misszionárius van Kínában. Megközelítőleg pontos statisztika így fest: 323 missz. van magában Kínában és 70 Mandzsuriában, összesen tehát 393. (1920-ban, mint említettük 756.) Ezek közül német 47, az északi evangélikus államokhoz tartozik 134 (norvégek, dánok, finnek, svédek) és az amerikaiak vannak 142-en. Ha leszámítjuk a három nem csatlakozott misszióhoz tartozó 107 embert, akkor azt látjuk, hogy a kínai evangélikus egyháznak szolgál jelenleg 286 misszionárius, akiket a legkülönbözőbb nemzethez tartozó egyházaink küldöttek ide az evangélium ügyének képviselésében.

Az evangélikus keresztyének száma a kínai egyházban megközelítőleg hatvanezeret tesz ki. A nem csatlakozott evangélikus keresztyének számát pedig húszezerre becülik. Ezekbe a számokba beleszámítjuk a Básel és Barmen misszió megkereszteltjeinek egy részét is, hiszen a ma 44 munkással dolgozó Básel misszió egyharmad részben lutherinek tekinthető.

Kínában tartózkodásom idején nem

egyszer érezhettem az evangélikus ösztartás jelét. Mindenekelőtt megnyilvánult ez lelkiemben. Talán még nem is annyira az igehirdetésnél, mint az úrvacsoravételénél. Összekapcsol ez Krisztussal és a hittestvérekkel. S a jelenleg jobb anyagi helyzetben levő amerikai evangélikus testvérek anyagilag támogatásukra siettek a német, finn és norvég, valamint a dán misszióknak nemcsak itt, hanem szerte a világon.

Lehet, hogy nagyon száraz a fenti ismertetés, de mégis úgy gondolom, hogy nem mellékes tudni azt, hogy mit tett az evangélikus egyház eddig itt Kínában. Akikkel találkoztam eddig, azok azt vallják, hogy többet tehetünk volna már. Az Úr Szentelke és a mi hűséges imádkozó tusakodásunk még átütőbbé teheti a most folyó és ezután végzendő munkát.

A nagy úr.

Időbe telt, míg a fiút megnyugtattuk, a huzalokat újból becsavartuk és a vezetőket összekötöttük. Mire a fényező ismét belevágott a sötétségbe, akkorra a két fénypont természetesen eltűnt. Óvatosan közeledtünk a bozóthoz, ahol álltak. Ádám biztonság okából vasmarokkal nyakonfogta a fiút. A bozót aljában léprecsalt imphala (feketesarkú antilop) feküdt és a friss nyomok eléggé mutatták, hogy az oroszlánt éppen evés idején zavarták meg.

— Úgy látszik, a te strucc-kakasod megette ezt az imphalát — gúnyolódott barátom Ádámon. Az öreg azonban semmit se akart hallani.

— Csönd, csönd! Nem kell gúnyolódnotok! — figyelmeztetett.

Egyideig még kerestük a nyomokat, de nemsokára elvesztek a sűrű nádasban, ahol az ember csak lépésenkint jutott előre. A dolog kilátástalan volt és meg kellett látnunk, hogy a nagy úr ezen az éjszakán elszökött előlünk.

Ben még a táborban hosszú szidást kapott apjától és nagyon szégyenkezett gyávasága miatt. Megfogadta, hogy legközelebb több bátorságot tanusít.

Különös szokása volt ettől az időtől kezdve. Sokan gyermeki szokásnak ne-

veznék, de melyik gyermek nem tapasztalt már hasonlót. Mindenap, amikor a család összegyűlt a házi áhitatra és az öreg Ádám elkezdte hosszú, bőszavú imádságát, akkor Benn mindennap ezekkel a szavakkal imádkozott egészen a maga nevében: „Mennybéli Isten, tégy bátorra! Adj nekem bátorságot!”

Gyermeki imádságok! Mi mindenért nem könyörögnek gyermekek! Új babaért, jó időért a gyermekünnepélyre, új tanítóért, majomért az állatkertből, csillagért az égről. Volt egyszer egy kis fiú. Helytelenséget követett el és bűntetést kellett volna kapnia, de csak másnap, mert apjának akkor kellett hazatérnie. Teljes bensőséggel imádkozott, hogy éjszaka jöjjön el valami egér és egye meg a nádpálcát. Természetesen sem a jó Isten, sem az egér nem tették meg neki ezt a szívességet és másnap megkapta az őt megillető verést. Így aztán Ben imádsága bátor szívért majdnem jobban tetszik ennél.

Egy esztendő mulhatott el, amikor Ben látogatóban volt nagybátyjánál, Sepailánál. Az egyik éjszakán nagy kiáltozás verte föl a falut. Egy oroslán átugrott a cserény gyepújén, megölt és elhurcolt egy tehenet. (Folyt.)

Missziói imaóra.

1940. évi jelmondatunk: „Nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben.“ I. Kor. 4, 20. — Decembéri óránkon elmélkedjünk az Úr Jézus Krisztus születéséről és dicsőséges eljövételéről. — Elmélkedésünk alapuljon a következő igéken: „Megjelent az Isten idévezítő kegyelme minden embernek.“ Titus 2, 11. — „Isten megjelent testben.“ I. Tim. 3, 16. — „Bizony hamar eljövök. Amen, bizony jövel Uram

Jézus!“ Ján. Jel. 22, 20. — Adjunk hálát Istennek, hogy megszületett Fiát értünk elküldte és odaadta s mindazért, amit a karácsony jelent és az advent ígér. — Krisztus dicsőséges eljövételének reménysége a missziói munkát a hívő imádság feladatává és tárgyává teszi. Ahol az evangéliumot hirdetik, ott Isten országát hirdetik, ahol a Miatyánkot imádkozzák, ott Isten országának eljövételéért imádkoznak. Misz-

sziói munka nélkül az imádkozásunk képmutatás vagy értelmetlen fecsegés. Nem mi visszük ugyan győzelemre a Krisztus ügyét és nem mi juttatjuk diadalra Isten országát, de éppen ez a mi tehetetlenségünk indít bennünket könyörgésre s arra az elhatározásra, hogy kerüljünk mindent, ami Urunk eljövételét hátráltatná, viszont megtegyünk mindent, ami eljövételét előkészíti és siettet. Idevág az amit Krisztus mond: „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyáságul minden nép-

nek; és akkor jő el a vég.“ Máté 24, 14. — Imádkozzunk mindazokért, akik az Igét hirdetik és hallgatják, olvassák, szívükben forgatják; hogy az igehirdetés legyen tiszta és az Ige teremjen jó gyümölcsöket. Imádkozzunk Kunos Jenőért és feleségeért. Imádkozzunk, hogy az ithoni munkán is legyen Isten áldása.

Ima: Urunk, Istenünk! Elevenítsd hívő néped akaratát, hogy bőven teremjék a jócselekedetek gyümölcsseit és elnyerjük az örökkévaló jutalmat a mi Urunk Jézus Krisztusért. Ámen.

H I R E K.

Olvasóinknak áldott adventi heteket és boldog karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Külmissziói imaóra. November második hétfőjén Budapesten a külmissziói imaórán Rimár Jenő lelkész tartott előadást Kunos Jenő missziója iránti felelősségről. Írásmagyarazatot Drenyovszky János tartott.

Közzetzi missziói konferenciák. Felhívjuk a gyülekezeti lelkészek figyelmét, hogy a Misszióegyesület szívesen rendez esperességenként vagy nagyobb körzetekben missziói konferenciát meghívásra. Bővebb felvilágosításért forduljunk a titkárhoz.

Az amerikai protestánsok 1919—1939. években 600 millió dollárt küldtek missziói célokra külföldre.

A monori Gyermekszövetség reformációi emlékünnepején Benzing István, a Szövetség vezetője tartott írásmagyarazatot. Egy jelenetet adtak elő Rabár Judit, Derzbach Kató, Mihályka Edit, Szabó Irén, Roik Erzsébet és Szöllősi Mihály; ezek közül többen szavaltak is és rajtuk kívül még Márton László és Dobrovics Ilona, Detre László lelkész imádkozott. Az offertórium Kunos Jenő missziójára 20.40 pengő volt.

Draskóczy László: A magyar kereszténység külmissziói szolgálata. Budapest, 1940. Ára 2 pengő. — A legrégebbi időktől napjainkig ismerteti a magyar kereszténység külmissziói munkáját. Nélkülözhetetlen mindazoknak, akik ennek a munkának multját ismerni szeretnék. A külmisszió története a keresztényen egyháztörténetnek egyik leg-

fontosabb része, amely sajnos nagyon mostoha elbánásban és elismerésben részesült. Draskóczy evangélikus egyházunk külmissziói munkáját is behatóan és szeretettel tárgyalja; ez a rész Kunos Jenő Kínába indulásával zárul. Scholtz Ödön műve mellett Draskóczy-nak a Református Traktátus Sorozat kiadásában megjelent könyvét is melegen ajánljuk a misszió barátainak, a lelkészeknek és a vallásánitókknak.

A református misszióból. A református külmisszió barátai Lomon-József pápua keresztyén evangélistát állították munkába Pitilu szigetén. Lomon-József régi hű munkatársa Molnár Máriának. Résztvevett az iskolai munkában, külmissziói utazásokon, evangélizációban és vezette Molnár Mária ithontartózkodása alatt a pitilui missziót. A református vasárnapi iskolások egy mandzsu bennszülött evangélista eltartását kezdi meg.

Missziói tanácsülés volt Budapesten november 6-án. Jelen voltak: Németh Károly, dr. Deák János, Antal Károly, Kiss György, Szabó József, Benzing István, Broschko G. Adolf, Drenyovszky János, vitéz Sréter Ferenc, Rimár Jenő, dr. Györfly Béla, dr. báró Podmaniczky Pál, Joób Olivér, Megyer János, Bakay Péter, Bonnyai Sándor, Danhauser László, Zászkaliczky Pál. Rimár Jenő jelentette, hogy a finn misszióegyesületnek még 531 dollárral tartozunk. Danhauser László felolvasta az egyesületnek az egytetemes közgyűlés elé terjesztendő jelentését. Dr. Györfly Béla a Missziói Gyermekszövetség munkáját ismertette s felhívta a figyelmet laikus munkások kiképzésére és munkába állítására. Az ülés, amelyen dr. Molnár

Gyula elnök betegsége miatt nem tudott résztvenni, megbízta az elnökséget, készítse elő az egyesületi lelkesítő állás megszervezését és szerkessze meg a díjlevelet. Az orosházai népfőiskola alapszabályát jogi véleményezés céljából kiadja egyházi ügyészeknek. A fiókegye-

sületi normál alapszabály kidolgozására felkérte Kiss Györgyöt. Az egyesületi lelkesítő állás szervezése ügyében valószínűleg rendkívüli közgyűlést fog a Misszióegyesület tartani. — Egyesületünk jelentését az egyetemes közgyűlés tudomásul vette.

Kimutatás.

a Magyarországi Ágostai Hitvallású E evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1940. évi október 23-tól november 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak. 1938—39-re: Tomcsányi László Budapest 6 P.

1940-re: Budapestről: Pongyeloki Rotth Lórándné 3 (1), özv. Giffing Edéné 1 (1), Tomcsányi Géza 3 (1), dr. Majláth Imréné r. 1 (1), Undi Imréné 3 (1), Jung Pálné 3 (1), dr. Nagy Lajos 3 (1), Bárdos Lajosné 3 (1), Orosházáról: Györy Józsefné r. 1 (1), özv. Héjjas Györgyné 1 (1), Tompa Mihályné 1 (1), Sopronból: Hanzmann Károly 3 (1), Evangélikus Tanítóképző Belm. Egy. 3 (1), Mikler Erzsébet Nyiregyháza 3, Tamaska Gyula Kispest 1, Medvegy Máttyás Galgagyörk 3 (1), Túrmezei János Tokaj 3 (1), Varga Ferenc Csorna 1 (1) pengő.

1940—41-re: Géch Vilma Kispest 2 P.

1941-re: özv. Fischer Károlyné Kispes 1 P.

Offertórium: Tiszai evangélikus egyházkerület 53.65, Budapest Üllői-uti külmisziói óra 7.10, évi közgyűlés és konferenciai istentisztelet 76.37, Kispes 5.06 pengő.

Adományok: Budapestről: dr. Varsányi Máttyás 500, Tomcsányi Géza 1, N. N. 2, Gösy Testvérek Sopron 1.18, Evangéliumi Közösség Felsőszeli 10, Marton Károly Kemeneshögyész 2 P.

Perselygyűjtés: Budapestről: Csiszár Istvánné 5.79, Szelényi Károly 3.21, Pestszentlőrinci biblióórak 5.17, Evangélikus Tanítóképző Belm. Egy. Sopron 5.10 pengő.

Gyermekszövetség gyűjtése. Nagykanizsáról: Konfirmandus leányok bib-

liaköre: 0.87, Diákszövetség 2.57, Benzing István útján Monor 20 pengő.

Bélyegért: Nagykanizsa: 11.04, Diósgyőrvasgyár dr. Vető Lajosné útján 3.20, Szelényi Károly Budapest 3 pengő.

Kunos Jenő missziójára: Budapestről: Végh Emilia 3, özv. Giffing Edéné 2, Zarándi Attila 2, Ostya Ferenc 100, özv. Vásárhelyi Dezsőné 3, Kelenföldi Erzsébet Kör házt. alk. 5, Rimár Ibolya 30, Joób Olivér Nyiregyháza 1, Höll Aranka Kispes 2, Lányi Hermin Szarvas 3, Fuchs János Egyházaskozár 2, Kőszeghy Károlyné Esztergom 4, Bachmann Frigyes Kiskőrös 2, özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, „Atom” Mezőnagymihály 5, Péteri Lajosné Léva 1, Orosházáról: Imaközösségi tag 2, Imaközösségi tag 3, Kiss János Hatvan 1 pengő.

Utazótitkár fizetése: Imaközösségi tag Orosháza 2 pengő.

Finn misszióra: Péteri Sarolta Léva 1.50 pengő.

Cél megjelölése nélkül: Zsótér Györgyné Budapest 2, özv. Spratek Lipótné Sopron 1 pengő.

Újonnan belépett tagok: Budapestről: Vermes Józsefné, Lechner Józsefné, Medgyaszay Piroska, dr. Nagy Lajos, Pongyeloki Rotth Lórándné, Tomcsányi Géza, dr. Majláth Imréné, Undi Imréné, Bárdos Lajosné, özv. Fischer Károlyné Kispes, Zolván Mária Kondoros, Győri Józsefné Orosháza.

Használt bélyegét és staniolt adtak: Budapestről: Szelényi Károly, Csiszár Istvánné, Péteri Sarolta Léva.

Kérem az egyesület tagjait, hogy hátralékos tagdíjukat, a lelkesítő hivatásokat, hogy a külmisziói offertóriumot még ebben az évben beküldeni szíveskedjenek!

Budapest, 1940. november hó 22-én.

Csekkszám: 16.188.

Rimár Jenő, pénztáros,
XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1.
Telefon: 497-189.